

[Boligministeren]

ningsbyggeri for den enkelte deltagers andel i et bofællesskab, der overvejende består af flygtninge.

Efter § 57 h gælder, at når en flygtning opnår lån eller garanti for lån i privat udlejningsbyggeri, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning garanti for opfyldelse af lejerens kontraktmæssige forpligtigelser over for udlejeren ved istandsættelse af boligen ved fraflytning.

Endelig gælder efter § 57 i, at såfremt en beboelseslejlighed af ejeren stilles til rådighed for kommunalbestyrelsen til brug for flygtninge som nævnt i § 57 a og tilbudet accepteres, betaler kommunalbestyrelsen lejen fra det tidspunkt, fra hvilket lejligheden er til rådighed, og indtil udlejning sker.

I henhold til boligbyggerilovens § 14 kan almenyttige selskaber selv direkte udleje lejligheder til flygtninge efter de sædvanligt gældende regler, jf. boligbyggerilovens § 14, stk. 1. Såfremt ledige lejligheder i medfør af § 14, stk. 1, stilles til rådighed for flygtninge, finder boligstøttelovens tilsvarende regler om betaling af leje og garanti anvendelse. Overdragelsen skal godkendes af kommunalbestyrelsen, og den boligsøgende kan kun afvises, såfremt kommunen efter reglerne i boligstøtteloven kan afslå at yde støtte. Disse regler om beboerindskudslån m.v. til flygtninge svarer således til en vis grad til reglerne for almindelige beboerindskudslån.

Boligstøttelovens særlige bestemmelser vedrørende beboerindskudslån til flygtninge blev vedtaget af Folketinget i 1986 og 1988.

I det fremsatte forslag til forenkling af lov om individuel boligstøtte (L 147 fremsat d. 19. februar 1991) er alene foreslået en redaktionel forenkling af reglerne for ydelse af beboerindskudslån til flygtninge.

Jeg finder ikke, at der på nuværende tidspunkt er grundlag for at fastslå, at der ikke længere er behov for disse enkelte særregler af hensyn til flygtningenes integration, men følger naturligvis udviklingen.

Spm. nr. S 369

Til *miljøministeren* (19/3 91) af:

Jes Lunde (SF):

»Vil ministeren udarbejde et landsplandirektiv om placering af termiske og kemiske jordbehandlingsanlæg?«

Begrundelse

I gennem toethalvt år har der verseret en sag om placering af et jordbehandlingsanlæg ved Løgstør tæt op ad Limfjorden. Sagen har været stærkt belastende både for de lokale beboere og for kommunen, fordi det har været åbenbart, at anlæggets placering indebar en uhyre stor miljømæssig risiko (bl.a. i form af udsivning af kemikalier til Limfjorden).

Derfor ser det også glædeligvis nu ud til, at anlægget kan forhindres ved, at Løgstør Kommune siger fra. Senest har kommunalbestyrelsen gjort indsigelse over for amtets regionplantillæg og opfordret til, at dette trækkes tilbage. Efter spørgerens opfattelse står der stadig det principielle aspekt tilbage, at det er yderst uheldigt, at en kommune af forståelige beskæftigelsesmæssige hensyn bliver presset til at gå meget langt i en sag, hvis miljømæssige omfang det kan være meget svært at overskue.

Brauerudvalgets rapport fra Miljøstyrelsen i 1987 konkluderede af samme grund, at placering af avancerede jordbehandlingsanlæg burde afgøres ved et landsplandirektiv, så det sikres, at den fornødne ekspertise er inddraget. Derved sikres den bedst mulige gardering imod miljømæssige katastrofer, ligesom der kan tages kvalificeret stilling til, om der overhovedet er behov for etablering af nye jordbehandlingsanlæg. Den lave udnyttelsesgrad på det eksisterende anlæg i Rødby tyder på, at dette må overvejes nøje.

Hvis der i forbindelse med en intensiveret oprensning af kemikalielossepladser m.v. viser sig behov for yderligere anlæg, er det efter spørgerens opfattelse vigtigt, at det allerede nu fastslås, at placering afgøres gennem et landsplandirektiv, så opgaven kan løses med færrest mulige miljømæssige problemer.

Svar (26/3 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

K. K. Miljøteknik A/S erhvervede i 1988 et areal af Løgstør Kommune med henblik på at etablere i første fase et mikrobiologisk og i anden fase et termisk jordrensningsanlæg.

Arealet er i regionplanen for Nordjyllands Amtskommune udlagt til virksomheder med særlige beliggenhedskrav, de såkaldte kap. 5-virksomheder.